

Sygn. akt VI U 540/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Solecka

Protokolant: st.sekr.sąd. Ewelina Pilewska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 roku w Płocku

sprawy D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania D. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 11 kwietnia 2017 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje D. G. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 01 marca 2017 roku do 28 lutego 2018 roku.

SSO Ewa Solecka

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.04.2017r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił D. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13.03.2017r. nie orzekła całkowitej niezdolności do pracy odwołującego się.

We wniesionym od powyższej decyzji odwołaniu D. G. wskazał, iż nie zgadza się orzeczeniem Komisji Lekarskiej, gdyż jego stan zdrowia od 22 lat ulega ciąglemu pogorszeniu, od dziecka leczy się neurochirurgicznie, a do tego dochodzą kolejne schorzenia, co nie pozwala mu normalnie funkcjonować.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości z przyczyn tożsamyh z tymi, które wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. G., ur. (...), posiadający wykształcenie średnie ogólnokształcące, zawód wyuczony plecionkarz wyrobów i rzemiosł artystycznych, pobierał rentę inwalidzką drugiej grupy inwalidów od 15.12.1995r. tj. od powstania inwalidztwa, na podstawie art. 63 ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, a następnie rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, która była sukcesywnie przedłużana do 28.02.2017r.

(vide: wywiad zawodowy k: 3 dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej tom II, decyzje k: 17, 35, 54, 65, 74, 91, 136, 153, 129 plik I akt ZUS)

W dniu 24 stycznia 2017r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(vide: wniosek k: 152 plik I akt ZUS)

W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawca został poddany badaniu przez lekarza orzecznika, którzy rozpoznając u badanego zniekształcenie i ograniczenie ruchomości kręgosłupa, niedużego stopnia dysfunkcję lewej kończyny dolnej i zaburzenia mikcji (pęcherz neurogenny), po leczeniu nieziarniczego chłoniaka kręgosłupa (1990r.) na wysokości L1-L4, nadciśnienie tętnicze kontrolowane farmakologicznie, orzeczeniem z dnia 23.02.2017r. nie uznał całkowitej niezdolności do pracy. Na skutek sprzeciwu odwołującego został on poddany badaniom przez komisję lekarską, która po rozpoznaniu przebytego leczenia chłoniaka nieziarniczego kręgosłupa ze złamaniami patologicznymi kręgow i z leczeniem operacyjnym z powodu niedowładu kończyn dolnych ustępującego z pozostałymi niewielkimi objawami neurologicznymi w kończynach dolnych i pęcherzem neurogennym z zadawalającym samocewnikowaniem, nadciśnienie tętnicze, orzeczeniem z dnia 13.03.2017r. nie ustalił całkowitej niezdolności do pracy odwołującego.

(vide: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 155, orzeczenie komisji lekarskiej - k. 157 plik I akt ZUS, opinie lekarskie k:11, k:14-15 dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej tom II)

W związku z treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej organ rentowy w dniu 11.04.2017r. wydał zaskarżoną decyzję.

(vide: decyzja k: 160 plik I akt ZUS)

Ubezpieczony w 1990r. wskutek zmian nowotworowych doznał złamania kręgosłupa lędźwiowego, a następnie został poddany operacji neurochirurgicznej. W badaniu histopatologicznym stwierdzono nieziarniczego chłoniaka złośliwego. Następnie był leczony w Klinice (...). Uzyskano remisję choroby. Po leczeniu pozostało zniekształcenie kręgosłupa, kyfotyczne ustawienie, zniekształcenie ustawienia miednicy i skrócenie kończyny dolnej prawej. Stwierdzono bólowe ograniczenie ruchomości znacznego stopnia w odcinku lędźwiowym z jego usztywnieniem w operowanym odcinku, a co za tym idzie brakiem ruchomości w tym odcinku. Z przyczyn neurochirurgicznych odwołujący jest nadal całkowicie niezdolny do pracy, a jego stan nie uległ poprawie w stosunku do poprzedniego okresu pobierania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Powodem całkowitej niezdolności do pracy jest deformacja kręgosłupa piersiowo – lędźwiowego ze znacznym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowym z pęknięciem stabilizatora do reoperacji, z utrwalonym deficytem neurologicznym kończyn dolnych w postaci niedowładu kończyny dolnej lewej i neurogennym uszkodzeniem pęcherza moczowego z koniecznością częstego cewnikowania i zabezpieczenia pamperssem. Odwołujący wymaga kontrolnej diagnostyki kręgosłupa, w tym badania (...), (...), reoperacji, usunięcia pękniętego stabilizatora i leczenia pooperacyjnego. Z tych względów odwołujący jest nadal całkowicie niezdolny do pracy na okres jednego roku.

(vide: opinia biegłego neurochirurga J. B. – k. 27-31 akt sprawy)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o ww. dowody, a w szczególności w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach rentowych odwołującego się oraz w aktach niniejszej sprawy, a także na podstawie opinii biegłego lekarza neurochirurga J. B..

Sporny pomiędzy stronami był rzeczywisty stan zdrowia odwołującego się, który nie zgadzał się z merytorycznymi orzeczeniami wydanymi przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS uznającymi, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy.

Celem zdiagnozowania stanu zdrowia wnioskodawcy, przy uwzględnieniu powyżej wskazanych orzeczeń wydanych w toku rozpatrywania sprawy przez organ rentowy oraz dokumentacji lekarskiej przedłożonej przez ubezpieczonego w toku postępowania przed organem rentowym, dopuszczony został postanowieniem Sądu dowód z opinii biegłego neurochirurga. Opinia ta została sporządzona w oparciu o szczegółową analizę stanu zdrowia wnioskodawcy pod kątem schorzeń u niego występujących. Jest ona zupełna, jasna, w wyczerpujący sposób przedstawia stan zdrowia badanego, uwzględniając leczenie, jakiemu ubezpieczony był i aktualnie jest poddawany i w pełny sposób odpowiada tezie dowodowej zawartej w postanowieniu dowodowym Sądu. Biegły jest specjalistą w swej dziedzinie, doświadczonym i często sporządzającym opinie na zlecenie tutejszego Sądu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Biegły przed wydaniem opinii zapoznał się z aktami sprawy i zgromadzoną w nich dokumentacją medyczną, ponadto przeprowadził własne, dokładne badania odwoływającego. Końcowe wnioski opinii uzasadnił w sposób logiczny, niebudzący wątpliwości Sądu. Biegły wskazał na utrwaloną deformację kręgosłupa piersiowo – lędźwiowego, znaczne ograniczenie funkcji dynamicznej kręgosłupa w zakresie rotacji, nachyleń bocznych i przedniego z deficytem neurologicznym w postaci osłabienia siły kończyny dolnej lewej, ze zniesieniem odruchów kolanowych i osłabieniem odruchów skokowych. Odwoływający oczekuje na reoperację z powodu pęknięcia drutów stabilizujących kręgosłup, ma niedowład kończyny dolnej lewej i neurogenne uszkodzenie pęcherza moczowego z koniecznością częstego cewnikowania. Zdaniem biegłego z uwagi na stan kliniczny i neurologiczny ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy, a jego stan zdrowia nie uległ poprawie w stosunku do ostatniego okresu pobierania renty. W ocenie biegłego całkowitą niezdolność do pracy należy orzec na okres roku. Jest to okres niezbędny do kontrolnej diagnostyki kręgosłupa, reoperacji, usunięcia pękniętego stabilizatora i leczenia pooperacyjnego. Biegły neurochirurg w sposób przekonujący wyjaśnił przyczyny, dla których uznał, że odwoływający jest nadal całkowicie niezdolny do pracy.

Co istotne, organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do ww. opinii.

W tym miejscu wskazać należy, że w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych - a taką jest bez wątpienia kwestia istnienia choroby - winien się Sąd posiłkować biegłymi, nie zaś zajmować stanowisko samodzielnie [tak też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 09 maja 2000r, IV CKN 1209/00, LEX nr 52621]. Z przyjmowanej powszechnie zasady, iż Sąd jest najwyższym biegłym, nie można wyprowadzać wniosku, że może biegłego zastępować, a to oznacza, że jeżeli do poczynienia ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, Sąd nie może dokonywać ich sam, nawet gdyby miał w tej dziedzinie odpowiednie kwalifikacje merytoryczne; posiadanie takich kompetencji ułatwia jedynie ocenę opinii biegłego [tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.10.2006r., I CSK 166/06, LEX nr 209297]. Z uwagi na fakt, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie ma wiadomości specjalnych, kontrola taka ma charakter specyficzny, nie wnikający w kwestie wymagające wiadomości fachowych. W przedmiotowej sprawie do oceny stanu zdrowia wnioskodawcy Sąd dysponował opinią biegłego neurochirurga sformułowaną w sposób kategoriowy. W tych okolicznościach Sąd przyjął za biegłym neurochirurgiem, że wnioskodawca jest nadal po 28.02.2017r. całkowicie niezdolny do pracy okresowo na okres roku.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 180 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz.U.2016.887 j.t.] osoby, którym w dniu wejścia w życie ustawy przysługują emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy i renty rodzinne na podstawie przepisów, o których mowa w art. 195 zachowują prawo do tych świadczeń w wysokości ustalonej przed dniem wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2-5 i z uwzględnieniem ust. 6-9. W przepisie art. 195 pkt 5 wymieniona została ustawa z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. poz. 267, z późn. zm.). Odwoływający miał przyznane prawo do renty uczniowskiej na podstawie art. 63 ust. 1 nieobowiązującej już ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Zgodnie z tym przepisem uczniom szkół ponadpodstawowych, studentom szkół wyższych i uczestnikom studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej, którzy stali się inwalidami I lub II grupy w czasie uczęszczania do szkoły lub odbywania studiów, przysługiwało prawo do renty inwalidzkiej. Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 30 sierpnia 2001r., sygn. akt II UKN 517/00 (opubl. OSNAPiUS 2003 nr 10) wskazał, że osoba, która nabyła prawo do renty inwalidzkiej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) zachowuje po dniu 1 stycznia 1999 r. prawo do tego świadczenia stosownie do art. 180 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), jeżeli w dalszym ciągu jest całkowicie i nieprzerwanie niezdolna do pracy, choćby ta niezdolność do pracy miała charakter okresowy. Utrzymywanie się nadal u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy po dniu 28 lutego 2017r. było warunkiem koniecznym przyznania mu prawa do pobieranej uczniowskiej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Istota sporu w sprawie sprowadzała się więc do ustalenia i oceny, czy ubezpieczony jest nadal całkowicie niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W realiach niniejszej sprawy- jak wynika z niekwestionowanej przez strony opinii biegłego neurochirurga J. B. odwołujący się, z uwagi na aktualny stan kliniczny i neurologiczny jest nadal całkowicie niezdolny do pracy okresowo po dniu 28.02.2017r. na okres jednego roku. W związku z tym Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01 marca 2017r. do 28 lutego 2018r.

SSO Ewa Solecka